

*Anna
Simon och*

SOLRESAN

av Bente Bratlund

Översättning Carina Gabrielsson Edling

Hegas

1

Äntligen är vi på väg!

Vi ska åka utomlands.

Mamma, moster Isa och Simons pappa sitter bredvid varandra på den ena sidan av flygplans-gången. Simon och jag sitter bredvid varandra på den andra sidan.

Moster Isa är ihop med Simons pappa. Det är därför vi reser tillsammans.

Simon sitter vid fönstret. Han trycker näsan mot glasrutan och stirrar ut.

Man ser bara vita moln under oss. De ser ut som bomull.

Jag böjer mig fram över Simon för att också se ut.

Snart är vi framme.

Snart ska flygplanet åka ner genom molnen och landa på flygplatsen i Arrecife.

Det är varmt där. Flygvärdinnan sa precis i högtalaren att det är nästan 30 grader på Lanzarote nu.

Ronja är avundsjuk på mig. Hon skulle gärna ha varit med.

– Skicka ett vykort till mig varje dag, sa hon.

Vi brukar prata med varandra flera gånger om dagen. I alla fall på mobilen.

Men mamma vägrade låta mig ta med

min mobil. Det är så dyrt att ringa hem från utlandet.

Som tur är är Simon här. Vi har alltid kul ihop.

Mamma böjer sig över gången mot mig.

– Ska det bli kul, Anna?

– Gissa! svarar jag och ler.

– Nu åker vi genom molnen, säger Simon och tar tag i mig.

Jag måste böja mig över honom för att se.

Under oss ser jag havet. Och sedan ser jag en landremsa som närmar sig.

Drömmer jag?

Nej, jag är vaken. Men det är ändå som en dröm.

– Där är flygplatsen, pekar Simon.

Flygplanet kränger och jag tar tag i armstödet.

– Är du rädd? frågar Simon och flinar.

– Puh, säger jag.

Och sedan kommer en liten dunk.

Flyget rullar över landningsbanan.

Simon vänder sig mot mig. Hans ögon lyser.

– Vi är framme, säger han. Give me five!

När vi kommer ut från flygplanet slår värmen emot oss.

Flera bussar står klara för att köra oss till flyg-terminalen.

Simon och jag får plats i mittgången.

Bussen är helt knökfull. När den svänger trycks vi mot varandra.

Simon har tagit fram sina solglasögon.

De ser stora ut på hans näsa.

Jag tappar balansen och stöter till honom och glasögonen hamnar på sned.

Simon gör lustiga grimaser.

Vi skrattar högt.

Mamma tar tag i mig när vi går av bussen.

Vi ska gå genom passkontrollen.

Vi ställer oss i kön. Det kommer att ta tid.

Simon fånar sig med solglasögonen och jag knuffar till honom.

– Åh, vad jag ser fram emot allt, säger jag.

Simon gör en mallig min och låtsas lyfta på en hatt.